

čís. 4404), na něž stačí prostě poukázat. Avšak v témže rozhodnutí bylo poukázáno k tomu, že bude třeba zjištěný děj po právní stránce zkoumati i s hlediska § 27 po případě § 25 zákona proti nekalé soutěži. Tu zjistil nalézací soud, jak z důvodů napadeného rozsudku plyne, v podstatě veškeré skutkové náležitosti přečinu § 27, vyloučil však přes to zavinění podle tohoto ustanovení zákona z jediného důvodu, že jednání obžalovaného nebylo způsobilé podnik obžalobkyně poškoditi.

Zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně jest přisvědčiti, pokud tento výrok napadá zmatkem čís. 9a) § 281 tr. ř. Zrušovací soud v nálezech čís. 3475 a 4178 vyslovil, že delikt podle § 27 zákona čís. 111/1927 Sb. z. a n. je deliktem ohrožovacím, nikoliv výsledným, pročež stačí, byla-li pozastaveným jednáním přivoděna i jen možnost škody, třeba i jen i pro uzavírání budoucích zakázek.

Posuzuje-li se s tohoto hlediska skutkový děj rozsudkem zjištěný, je již v případě Josefa S-ého naplněna tato náležitost. Vždyť, třebaže S-ému bylo lhostejno, kdo opravu provede, nelze pominouti, že sdělením obžalovaného, že firma A. ne existuje, nehledíc k určité číselné škodě v tomto případě vzešlé, zeslabena býti mohla hospodářská situace žalující firmy a poškozeny její styky se zákazníky, když se o ní roztrušovalo, že zanikla.

Právě tak se má věc v případě Anny F-ové, ve kterémžto případě ostatně přichází zřejmě v úvahu i určitá hmotná škoda, kdyžť F-ové záleželo na tom, zda bude opravu prováděti firma A. či jiný. Nalézací soud nebyl ani s to, by v tomto případě uvedl důvody pro výrok, že nemohly vzniknouti žalující firmě ze zakázky F-ové, která činila 343 Kč, žádné škodlivé účinky.

Padá tedy jako právně mylný jediný důvod, z něhož napadený rozsudek vyloučil způsobilost poškoditi podnik. Poněvadž i jinak, jak již naznačeno, v rozsudku jsou zjištěny skutkové náležitosti § 27 zákona proti nekalé soutěži, obžalovaný sám nikdy nepopřel, že firma A. existuje a že roztrušováním zpráv o zániku v soutěžitelské posici mohla býti poškozena, bylo zrušovacímu soudu lze na základě skutečností napadeným rozsudkem zjištěných podle § 288 čís. 3 tr. ř. rozhodnouti ihned ve věci samé.

Byl proto obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 27 zák. čís. 111/1927 Sb. z. a n., při čemž se připomíná, že pachatelem podle tohoto ustanovení může býti každý, i osoba, která není soutěžitelem zlehčeného.

Čís. 5075.

I když v době podání žaloby pro urážku úřadu (purkmistrovského) nebylo podle čl. V. zák. čís. 8/1863 ř. zák. třeba zmocnění úřadu ke stíhání, bylo na veřejném obžalobci (§ 281 čís. 9 c) tr. ř.), aby ke hlavnímu přelíčení, jež se konalo již za platnosti zákona o ochraně cti čís. 108/1933 sb. z. a n., opatřil a soudu prokázal zmocnění ke stíhání, vyžadované nyní § 14 odst. 2 a 3 (čís. 3) cit. zák.; nestačí, že přednosta úřadu (starosta) postoupil obecním úředníkem sepsané trestní oznámení

státnímu zastupitelství, ani prohlášení podřízeného úředníka při hlavním přelíčení, že žádá potrestání jménem vlastním i jménem úřadu.

(Rozh. ze dne 10. září 1934, Zm I 165/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-měřicích ze dne 29. září 1933, jímž byl Josef H. uznán vinným pře-stupkem podle § 312 tr. zák. a přestupkem podle §§ 2 a 5 zák. čís. 108/1933 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části jako zma-tečný a obžalovaného Josefa H-a zprostil z obžaloby pro přestupek: 1. podle § 312 tr. zák., jehož prý se dopustil tím, že dne 8. srpna 1932 v L. slovy urazil městského vrchního oficiála Antonína M-a, tudíž osobu jmenovanou v § 68 tr. zák. při jeho výkonu služby, podle § 259 čís. 2 tr. ř.; 2. podle §§ 2 a 5 zák. o ochraně cti čís. 108/1933 sb. z. a n., jehož prý se dopustil tím, že dne 8. srpna 1932 v L. na cti ublížil L-ému purk-mistrovskému úřadu tím, že před třetí osobou o něm uvedl skutečnost, která by jej mohla v obecném mínění vydati v opovržení, nebo snížit, podle § 259 čís. 1 tr. ř.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaný napadá zmateční stížností rozsudek nalézacího soudu ze zmatečných důvodů čís. 10 správně 9a) a 9c) § 281 tr. ř. Právem.

K čís. 1.: Zmatek čís. 10 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že obžalovaný byl uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opa-třením podle § 312 tr. zák., ačkoliv prý neurazil slovy městského úřed-níka M-a, ježto se výrok: »ja das kennen wir schon, die L-er hinausekeln« na M-a nevztahoval.

Podle zjištění prvního soudu ptal se obžalovaný Antonína M-a, před-nosty ohlašovacího úřadu u obce L., proč byl odborový rada Karel S. vykázán z L. a přikázán domovským právem do P. Tu mu vysvětlil M., že se tak děje automaticky, že všechny osoby do L. příslušné po 10leté vzdálenosti z obce, jsou přikazovány do jich bydliště. Vrchní oficiál M. tudíž podle tohoto zjištění neřekl, že o n provádí změnu příslušnosti, nýbrž se tak děje automaticky, že osoby 10 let nebydlící v L. jsou přika-zovány do obce bydliště, čemuž nelze rozumět jinak, než že přikazo-vání to se děje obecním úřadem v L. jako takovým, v čemž není doznání M-ovo, že on provádí toto přikazování. Pronesl-li pak na to obžalovaný před M-em slova: »ja, das kennen wir schon, die L-er hinausekeln« a křičel-li dále »Das gibt's nicht, das ist Absicht, das hängt mit einer ge-wissen Sache zusammen«, »bei Bürgermeisteramte sind schon öfters Dokumente gefälscht worden« a že byly vydány písemnosti podepsané purkmistrovským úřadem, které si přímo odporovaly, — není podkladu pro úsudek prvního soudu, proč by se měla jen poslední věta vztahovati na obecní (purkmistrovský) úřad v L., kdežto první věta osobně proti obecnímu, službu konajícimu úředníku Ant. M-ovi, když přece předne-sení všech výčitek se stalo před tímž úředníkem, když obžalovaný žádnou z výčitek výslovně nemířil proti M-ovi, nýbrž naopak slovy »beim Bürgermeisteramte sind schon öfters Dokumente gefälscht wor-

den« naznačil zřejmě, že napadá jen obecní úřad a ne některého úředníka osobně.

Při posouzení smyslu a obsahu projevu s hlediska § 312 tr. zák. pozastaveného je přihlédnouti ke všem částem projevu, které zřejmě vnitřně souvisejí, a nelze rozlišovati jednotlivé výroky a zejména první výrok vztahovati osobně na úředníka M-a, jenž neprohlásil, že on přemístění S-ovo provedl nebo že vůbec přemístění provádí, nýbrž výrazy neosobními: »toto se děje«, »jsou prikazovány« dal na jeho, že to provádí úřad obecní, purkmistrovský, a když na to obžalovaný též odpověděl urážkou tohoto úřadu, naznačuje tím zřejmě, komu veškeré jeho výroky platí, koho činí odpovědným za činy, jež vytýkal. Usoudil-li nalézací soud přes to, že první věta: »ja das kennen wir, die L-er hinausekeln«, je slovní urážkou úředníka Ant. M-a ve službě jsoucího, je výrok ten zřejmě pochybený. Při správném výkladu zákona neměla tato první věta býti podřaděna skutkové podstatě § 312 tr. zák., nýbrž měla býti spolu s ostatními posuzována jako pomluva obecního úřadu L-ého podle § 2 a 5 zák. o ochr. cti.

K čís. 2.: Odsuzujícímu výroku rozsudku, pokud se týče přestupku podle §§ 2 a 5 zák. o ochraně cti ze dne 28. června 1933, čís. 108 sb. z. a n. vytýká zmatečnou stížnost zmatek podle § 281 čís. 9c) tr. ř. Rovněž právem.

Podle čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 měl veřejný obžalobce z moci úřední stíhati přestupky podle §§ 487 až 491 tr. zák., dopustil-li se jich pachatel proti veřejnému úřadu. Zmocnění uraženého úřadu žádáno nebylo. V tomto právním stavu nastala změna § 14 odst. 2 zák. o ochraně cti, podle něhož trestné činy uvedené v §§ 1 až 3 tohoto zákona se stíhají žalobou veřejnou, avšak se zmocněním, směřují-li podle bodu čís. 3 proti úřadu, nebo sboru, který je po zákonu povolán k výkonu veřejné správy. Podle čís. 3 odstavce třetího § 14 cit. zák. udílí zmocnění, jde-li o sbor, který je po zákonu povolán k výkonu veřejné správy, tento sbor sám, jinak přednosta nadřízeného úřadu a, není-li takového nadřízeného úřadu, přednosta úřadu, proti němuž trestný čin směřuje. Podle toho nepotřeboval veřejný obžalobce k podání obžaloby, podané dne 28. prosince 1932 pro pomluvu purkmistrovskému úřadu v L., zmocnění přednosta tohoto nebo jemu nadřízeného úřadu. V tom však nastala změna zákonem ze dne 28. června 1933, podle něhož zmocnění toho nyní potřebí jest, a poněvadž podle § 41 čís. 1 cit. zák. platí ustanovení nového zákona o stíhání urážek na cti i na trestné činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť ustanovení § 493 tr. zák. nejsou zřejmě příznivější než nový zákon, a poněvadž dále hlavní přelíčení o obžalobě se konalo až 29. září 1933, kdy už byl v účinnosti nový zákon o ochraně cti, bylo na veřejném obžalobci, by si opatřil a soudu prokázal zmocnění ke stíhání podle § 14 odst. 2 a 3 bod 3 tohoto zákona.

Bylo tedy zkoumati, zda se veřejnému obžalobci dostalo potřebné zmocnění, by mohl před soudem dne 29. září 1933 obžalobu pro přestupek podle § 2 a 5 zák. na ochr. cti zastávat. V tomto směru nelze především sdíleti právní názor prvního soudu, že k udělení potřebného zmocnění stačilo »postoupení trestního oznámení«, sepsaného úředníkem M-em, starostou obce státnímu zastupitelství, již z toho důvodu, že tu

chybí určitý projev vůle, by obžalovaný Josef H. byl stíhán pro trestný čin spáchaný na purkmistrovském úřadě. Nestačí však ke zmocnění ani prohlášení svědka Ant. M-a při hlavním přelíčení, že požaduje potrestání obžalovaného jménem vlastním i jménem purkmistrovského úřadu v L., neboť v projevu tom není vůbec nějaké zmocnění, by státní zastupitelství trestný čin stíhalo, a Ant. M. není přednostou úřadu, nadřízeného purkmistrovskému úřadu v L. ani přednostou tohoto úřadu, nýbrž jen podřízeným úředníkem obecního úřadu, jenž není po zákonu povolán udíletí potřebné zákonné zmocnění k obžalobě jménem purkmistrovského úřadu.

Byla tedy obžaloba podle §§ 2 a 5 zák. o ochraně cti zastávána veřejným obžalobcem bez zmocnění úřadu potřebného podle § 14 odst. 2 a 3 bod 3 cit. zák., obžalobce nebyl k zastupování obžaloby oprávněn a je proto odůvodněna výtká zmatečnosti podle § 281 č. 9c) tr. ř.

Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti a zrušiti rozsudek jako zmatečný dílem podle čís. 9a), dílem podle čís. 9c) § 281 tr. ř. a obžalovaného osvoboditi podle § 259 čís. 1 a 2 tr. ř.

Čís. 5076.

Ustanovenie § 41, čís. 5 zák. čís. 108/33 Sb. z. a n., má na mysli len predpisy trestného pokračovania, nie však predpisy materiálneho práva.

§ 112 tr. zák. nebol zákonom čís. 108/33 Sb. z. a n. (o ochrane cti) zrušený, bol však zmenený ustanovením § 17 cit. zák. čo do lehoty k podaniu súkromej žaloby pre trestné činy uvedené v tomto zákone.

(Rozh. zo dňa 11. septembra 1934, Zm III 200/34.)

V trestnej veci proti T. M. a spol., obžalovaným z prečinu pomluvy, o d v o l a c í s ú d potvrdil sprostujúci rozsudok súdu prvej stolice, odôvodnený tým, že súkromý návrh na stíhanie obžalovaných bol podaný opoždene.

N a j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť hlavnej súkromej žalobníčky, založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásila hlavná súkromá žalobníčka zmätočnú sťažnosť podľa čís. 1 a), b), c) § 385 tr. p., ktorú odôvodnila. Ponevác dôvod zmätočnosti uplatňovaný podľa čís. 1 c) § 385 tr. p. logicky v tomto prípade predchádza, preskúmal najvyšší súd najprv tento dôvod zmätočnosti a uznal zmätočnú sťažnosť v tejto časti za bezzákladnú. Správne vyslovil vrchný súd, že stíhanie trestných činov je podľa § 17, odst. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. vylúčené a že ustanovenie § 17, odst. 1 citov. zák. čo do lehoty k podaniu súkromnej žaloby (návrhu) treba, hľadiac k ustanoveniam § 41, odst. 1 citov. zák. a § 2 tr. zák., aplikovať na inkriminované trestné činy stíhané ešte pred účinnosťou zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. Neobstoja námietky sťažovateľky, že z ustanovení § 42, odst. 2, veta 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z.